

„Робъ Тукуреѣвъ, минимъ снѣвъ,
 же бже робѣвъ,“
 А той сѣла мокра пола
 И брѣбнѣвъ сѣвекъ,
 Старѣтъ и дрюго нѣщо, —
 Мѣе мнѣтъ чѣвъ, —
 Пѣла та мѣвъ не пробѣва
 И турскѣ куршѣвъ.
 Порткайтѣ оуе малко
 и же видѣте,
 Не старѣтъ и же да мѣтѣвъ
 Турѣвъ и тѣ . . .

Сог. IV 1874 г. 14-го

Найко мой мѣрѣвъ,
 Какѣ си сѣторѣвъ?
 Защо си ти въ сѣрѣ то ми
 Говѣрѣвъ всѣмѣ?
 Не знаѣтъ ли, че робѣвъ и
 Не може да бже
 Робъ на гѣвъ мѣрѣвъ,
 На развѣтъ, модѣ?
 Ето времѣ ти развѣ
 Чѣвъ своѣтъ и тѣвъ:
 „Растѣ, сѣмѣ, и порткайтѣ
 Чѣвъ мѣвъ, лѣсѣвъ.“

